

SPEJDERNES MAGASIN

DEN HELLEGE GEORGIUS

Du læste sikkert forleden, at vi nu er over 5 millioner drengespejdere i hele verden. På Sct. Georgsdag — den 23. april — vil alle disse spejdere (og pigespejdere forøvrigt også) mødes i deres troppe for at gentage deres spejderløfte.

Den 23. april er viet mindet om Sct. Georg, — der er alle spejderes skytshelgen, således som han var det for mange af middelalderens riddere. Georgius er født år 303 efter Kristi fødsel i Kappadokien i Lilleasien (nærmere betegnet i den nordlige del af Tyrkiet). Da han blev 17 år, blev han soldat i kavaleriet, og der gik snart rygter om hans dygtighed i våbenbrug og mandig idræt, og han blev snart berømt for sin tapperhed, uforfærdeth og gode dyder.

På sin færd kom han langt

omkring. Således kom han en dag til en lille by Selem i Lykien, helt ude ved Middelhavets kyst. Ved Selem huserede et skrækkeligt uhyre, en grådig drage. Mange mænd havde prøvet at fælde den, men uden held og man havde derfor afsluttet en overenskomst med dragen, således at dragen skulle vogte landet mod til gengæld hver dag at få to får.

Imidlertid slap fårene op, og dragen forlangte nu hver dag et menneske. Også dette måtte man gå ind på, og hver dag — efter lodtrækning — måtte en af beboerne gå til dragen.

Den dag, da Georgius kom til Selem, havde loddet truffet kongens datter. Der var naturligvis stor fortvivelse i landet derved, og kongen kundgjorde da, at den, der ville kæmpe med dragen og dræbe den, skulle få prinsessen og det halve kongerige. Men ingen havde lyst — Da Georgius ankom, var

prinsessen allerede på vej til dragens tilholdssted, en sump uden for byen, men da han blev klar over, hvilken skæbne, der ventede den unge prinsesse, besluttede han at kæmpe mod dragen.

Efter en voldsom kamp, hvorunder dragen udsendte ild gennem næsebor og mund, og som næsten havde kostet Georgius livet, fældede han dragen, og kongen tilbød ham den udlovede belønning. Men Georgius afslog enhver form for belønning. Gud alene havde æren, sagde han.

Sct. Georg har alle dage været en højt anset helgen, og mange har brugt hans navn, således var han rytternes og saddelmagerens helgen. Hans navn knyttes også til foråret. Den 23. april er jo grænsen mellem de to årstider. Georgius betyder agerdyrker. I mange lande kaldes Sct. Georg, Sct. Jørgen. At han også var en helgen, der særligt hjalp mod spedalskhed, ses af, at spedalskeshospitaler kaldtes Sct. Jørgensgårde.

Sct. Georg er et godt forbillede for os spejdere. Som han kæmpe-
de mod den onde drage, bør vi be-
kæmpe det onde og dårlige.

Læste du det?

Der stod for nogen tid siden i avisen et stykke som folk læste, blev bevæget over et øjeblik, og så glemte igen. Det var en gammel dame, der boede på et hjem, alene. Hun fik besøg af en journalist en dag og denne dag betegnede hun, som den største oplevelse hun havde haft i mange år. Ikke det at det var en journalist der kom; men at det var et menneske der besøgte hende det, bare en halv time at tale med et menneske, betegnede hun som en oplevelse. Hun sad alene. Godt nok havde hun familie, men de havde aldrig tid til at besøge hende. Der kom aldrig nogen. Dag efter dag hverdag, søndag, helligdag, hver dag var ens indtil hun fik besøg en halv time. En halv times glæde i et helt år. Hun sad der alene i dag, i morgen, hver dag. Hun er ikke den eneste. Rundt om sidder der mange, der bare venter på en halv times besøg. Det er så lidt for vi andre, en halv time. Vi har så mange af dem. Mon ikke vi kunne undvære bare een?

SØREN.

Forsidebilledet

er denne gang hentet fra de københavnske spejderes nytårsparade i Sønderjyllandskolens aula. Spejderne og ulvene er samlet på en morsom snoet trappe før paraden. Billedet er stillet til rådighed af Politikens pressefoto.

ROYAL CANADIAN
MOUNTED POLICE
OTTAVA

MOUNTED POLICE
CANADA

Headquarters.

March 20th 1952.

POLICE NOTICE:

Concerning the yet unsolved tremendous fur robberies - the continual smuggling of weapons across the Canadian border and the serious but unceasing sabotage against the Hudson Bay Co..

The Headquarters of the Royal Canadian Mounted Police have decided to hand over the affair to section "E" of the North West R.C.M.P. to put into operation a further but yet stronger and more intense search of the parties, who are responsible for the unsolved fur robberies and smuggling of weapon, which has taken place since novbr. last in and around the Indian reservations, in the wild and desolate territory of Porcupine River and between Black Wood and Hudson Bay, as soon as spring commences.

To assist the Police in this hard and difficult search, young fit and able-bodied men - preferably people who are accustomed to spending much of their lives in the forests and outlandish districts - are asked to report to the nearest R.C.M.P. post for voluntary service in the forthcoming organized search, which is due to start on Thursday the 10th of April and will be in operation for four days.

The Police authorities have offered a number of rewards for information which will lead to a satisfactory solution of the unsolved problem.

The voluntary search parties must be prepared to work in co-operation with the Police and to accept and obey orders and/or instructions given to them. They are to meet at Fort Knox, 2 miles south west for Milford with their own camping outfits on the night of April 9th.

Every person who offers his services will receive direct instructions about the beginning of April.

The Police Headquarters of the R.C.M.P.

Chief of Police
Chief of Police.

Milford, mandag den 24. marts.

Det er lykkedes for mig uset at snuppe et billede af selve den person, som Nord-Vest-Politiet mistænker som een af hovedmændene for pelstyverierne og smugleriaffæren.

Dette billede er intet mindre end en sensation, da politiet til trods for talrige forsøg ikke har kunnet skaffe et blot nogenlunde sikkert signalement og endnu mindre et fotografi af manden.

Billedet — som gengives her — forestiller den tidligere omtalte dyrefotograf, der ustandseligt strejfer om i distriktets store skove og ødemarker, og som er særdeles gode venner med indianerstammerne, — så gode venner, at han altid er borte, når politiet er ude for at træffe ham, — han har tilsyneladende mange venner, der må rapportere politiets bevægelser til ham i god tid, men beviser mod ham for noget ulovligt synes endnu at mangle.

At han i hvert fald spreder en ikke ringe mystik om sin person er uden for al tvivl, da han f. eks. aldrig har opgivet sit navn til nogen. Blandt indianerne kaldes han: »The sly mink«, muligvis et meget sigende navn?

Nu da Nord-Vest-Politiet på justitsdepartementets opfordring proklamerer forstærket indsats gennem indkaldelse af hjælpemandskab til opklaring af affæren, vil man i spænding impdese snarlige kommende begivenheder.

John Fraser.

POLYNESERNE

MAGASINET's 2. artikel om etnografiske folk omhandler Polynesierne, der bebor en række øer, deriblandt Raroia, hvor Kontikiflåden landede i 1947 efter den eventyrlige sejlads fra Sydamerika.

I Grenaalejren kunne man, som et led i den etnografiske lejr, se et ganske lille udsnit af Polynesiens. Det var tænkt som en del af øen Raroia i Tuamotu-Gruppen, hvor Kontiki-flåden landede den 7. august 1947. — Mange måneder var gået med forberedelserne. Kontiki-flådens bygning, lige fra stammernes afbarkning og tilhugning til den var færdig surret sammen, tog os 10 week-end'er o. a. frieftermiddage. Det var et vældigt spændende og morsomt arbejde, hvor man kunne lægge kræfter i og gøre en masse erfaringer i »pioner- og sømandskundskab«. Udligger kanoen med årer, hyttebygning m. v. blev også forberedt — og ikke at forglemme de gode timer om bålet, hvor vi indøvede polynesiske sange og råb. Forberedelserne var næsten det bedste af det hele, thi virkningen og udførelsen af hele sceneriet kunne i den forløbne sommers meget barske vejr ikke blive som beregnet. Derfor vil jeg her give en beskrivelse om hvorledes vi havde tænkt os livet på RAROIA. —

Først nogle alment oplysninger:

POLYNESIEN

Polynesiens, bestående af tusinder af små og større øer i Stillehavet, har et tropisk klima, men behageligt kølnet af havbrisen. Der er en herlig vegetation: kokospalmer, brøddfrugt og banantræer, og mange arter af spiselige planter, rødder og knolde som tarv, yams, sød-poteter o. a. gror i overflod, og havet vrimer af fisk, så befolkningen behøver aldrig have bekymringer for føden. Nok kan voldsomme storme og cykloner undertiden anrette betydelig skade, vælte træer og hytter, men inden længe gror der nyt, og hytterne er hurtigt bygget op igen. Polynesierne er en smuk menneskerace af lysebrun hudfarve, de er velvoksne, ranke og smidige, og deres sindelag er venligt og fredeligt, ligesom naturen de lever i. De elsker vandet og lærer at svømme omtrent samtidig med de lærer at gå, og de er fremragende bådbyggere. Vi kender godt deres sødygtige kanoer med udliggerbjælke, der

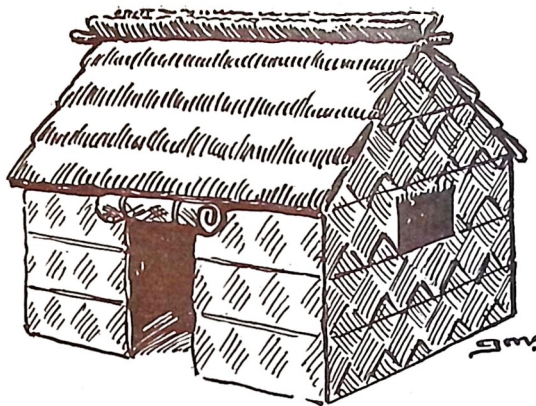
kan klare selv den værste brænding. — Polynesierne lever i et samfund, hvor alle hjælper alle. En konge hersker i reglen over en ø, eller mindre øgruppe, og sammen med nogle underhøvdinger eller vise mænd styrer han sin stamme. Alt arbejde foregår i fællesskab, såsom fiskefangst, markarbejde, hyttebygning osv. Om aftenen samles »folket« om kongens hytte og der drøftes morgendagens gerning. Har det f. eks. været søndag med fest og alle forråd er spist op, så er det givet at man om mandagen sørger for nye forsyninger af både fisk og planteføde. Nogle af de øvrige ugedage går med andre samfundsnyttige arbejder, som pasning af markerne, hyttebygning eller udbedring. Kvinderne har travlt med tilberedning af mad og klæder, og mätteævning m. m. Om lørdagen er der madlavning og bagning i stor stil, for om søndagen er der altid fest med dans, sang og spil. Polynesierne elsker musik og dans, og deres dejlige melodier har forlængst vundet udbredelse over jordkloden.

HYTTEBYGNING

De gamle polynesiske huse havde en oval form. Nutildags finder man også rektangulære huse. Til stolper bruges palmestammer, væggene beklædes med pandanus eller palmebladmatter, der om dagen som oftest bliver rullet op, så hele huset er en åben søjlegang, dækket af et mægtigt palmebladstag. Inde i huset, der kun består af eet rum, er

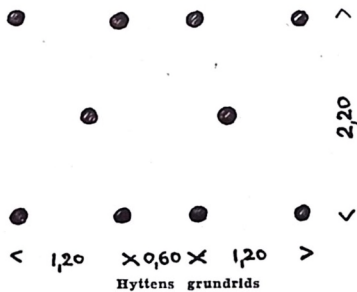
Polynesiske stol

der langs den ene langvæg en op-højet plads, belagt med fine, bløde matter. Det er familiens sengeleje. Siddepladser er der nok af rundt om på gulvet, der er belagt med grovere matter. Man benytter stolperne som ryglæne, men der findes også stole på lave ben, skåret ud af eet stykke træ, til hædersgæsterne. Foruden disse store beboelseshuse har man en del mindre og enklere udhuse, hvor arbejdet foregår. —

— Vi bygger en hytte til patruljen, 3×2,20 m i grundfladen, op under tagryggen ca. 2,50 m høj, og sidevæggene ca. 1,50 m høje.

Der kræves: 8 stolper à ca. 1,80 m, de 30 cm graves i jorden. 2 langsidestænger à 3,10 m. 2 kortsidestænger, 2,30 m. 1 tagbjælke, 3,20 m, da den skal rage ud over gavlene. 2 støttestolper under tagryggen, 20 cm i jorden og i jordens højde. 4 stænger à 1,60 m til gavlene.

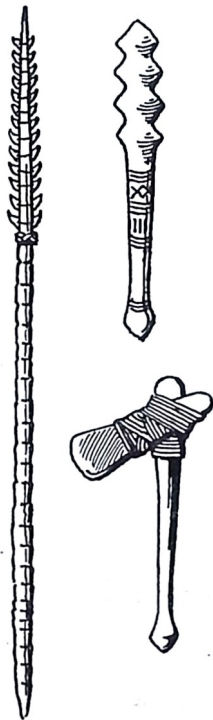
Det er godt at forsyne tagfladerne med et fletværk af tynde rafter på langs og tværs, så ligger tækningen bedre, hvadenten I bruger matter eller tækker almindeligt. Der skal væves mange matter til vægge og tag. Til indgangen væves en smal måtte, der kan ruller op, ligeledes til vinduet, der kan skæres ud i gavlen (kortsiden).

MADLAVNING

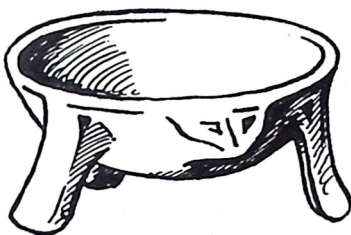
I gamle dage foregik madlavningen på ophelede sten i jordovne. Da man ikke kendte til pottemageri kunne man kun »dampkoge« eller riste føden i gløderne. Man spiste af træskåle og drak af kokosnøddeskaller eller »kalebasser«, (tørrede, udhulede græskarliggende frugter).

Jordovnen, (også kendt hos Maorierne på New Zealand) er en grube, brolagt i bunden og på siderne med flade sten. Man tænder et mægtigt bål i gruben og ophele derved stenene. Når det er brændt ned til gløder, skræbes disse til side, og kødet eller fiskene, eller de rødder man vil stege, lægges indsvøbt i blade, på de hede sten, gløderne skræbes over igen, og man lader det »koge« eller stege til det er mørt.

Spidstegning er også kendt, og høns eller unggris på spid er et festmåltid, ligeledes hunde, der ekstra blev fodret med planteføde og frugter, så deres kød blev særdeles velsmagende!!!!

Polynesiske våben. Til venstre et spyd, til højre en kølle og en økse

En Kava skål

KAVA-CEREMONIEN

Når der kommer gæster til øen, bliver disse budt velkommen og hædret med en »Kava-skål«. Kava-plantens rødder rives eller tygges fint, og massen kommes i en stor træskål og overhældes med vand. Når det har trukket en passende tid, sies det. En særlig udvalgt ung mand og ung pige, begge i deres festskrud, tilbereder Kavadricken og byder den rundt til kongen og gæsterne i fine kokoskaller. »Kavakredsen er sluttet. Kongen vel-signer drikken med ordene: »Ia manuia«, spilder lidt på jorden til guderne og drikker. Gæsterne siger og gør det samme efter. Kongen siger: »Ia manuia fo'i.« (Vær velsignet). Kavakredsen er brudt. Under hele ceremonien står folket i en rundkreds omkring og klapper takt. fast i hænderne. —

VABEN

Af våben kendte man 1) køller af hårde træsorter i forsk. former, ofte pyntet med kunstige udskæringer. 2) Stenøkser. Basalt eller

lign. stenarter blev bundet til træskaffet, der ikke var gennemboret. 3) Spyd, af palmetræ, med spidsen hærdet i ild, eller en od af højten-der eller rokkens pigge, og kantede ægge. 4) Buer og pile og slynger, flettet af kokosfibre, brugtes mest til jagt. Buerne var flade stave, pilene af bambus med hærdet spids eller bevirket od.

REDSKABER

Til fiskefangst bruges stadigvæk et fiskespyd, ofte gaffelformet eller tredelt. Fiskekroge af ben, årer, fint udskåret og bemalet. Til jorddyrkning kendte man kun en spids eller mejselformet stav til at oprode jorden med, knuse knolde og grave rødder op med.

Polynesiske skåle

MUSIKINSTRUMENTER

Oprindelige strengeinstrumenter lavedes af udhulede træstykker og kokosnødder. Blæseinstrumenter var konkylihorn og fløjter af ben eller bambusrør, de blev blæst med næsen! Man holdt for det ene næsebor og pustede med det andet. En stor rolle spiller stadig dansetrommerne, der oprindeligt var krigstrommer. Det er udhulede træstam-

forts. næste side

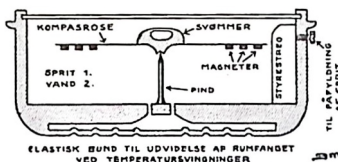

Polynesere i Grenaaletjen. 1. Langess trop

KOMPASSET

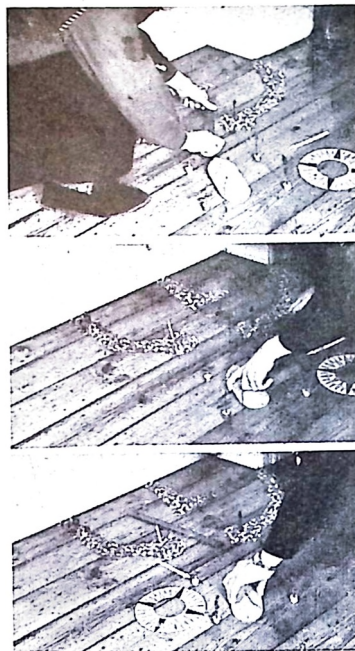
Et kompas er vel efterhånden obligatorisk inventar i søspejderfartøjer, og det kan bruges til mange sjove ting, hvad det følgende vil vise. Her skal kun angives indretningen af det. Spritkompasser, som vi bruger, er ophængt i dobbelt balance (kordansk ophængning), således at kompassets kop er vandret under alle vejrforhold. Princippet i det er, at nogle stangmagneter af stål peger mod jordens magnetiske nord- og sydpol, når de er anbragt således, at de kan dreje i et vandret plan. På disse magneter, som drejer sig om pinden er anbragt en kompasrose. I navigationen tales om de tre koncentriske cirkler (cirkler med samme centrum):

Det er disse grader og streger, der bliver afbildet på kompasrosen. På kompasskoppens hvide inderkant er anbragt en sort streg, styrestregen eller indexen, og det er den grad eller streg, der står ud for denne, som interesserer os. Et lodret plan gennem styrestregen og pinden, kaldes indexplanet. Dette plan skal være sammenfaldende (i hvert fald parallelt) med bådens længdeplan, da angiver stregen den misvisende, devierende kurs.

Preben Thamdrup.

TRÆNING I NAVIGATØRMÆRKET

(Fribytterne)

mer sat på fødder, bespændte med hajskind og fint bemalet. Der trommes med hænderne.

KLÆDEDRAGT

I gamle tider fremstillede kvinderne fine skørter og måtter af »tapac«; det er bast, der udvindes af papirmorbærtræets bark på en særlig måde. Disse tapaskørter og måtter var pyntet med smukke mønstre i farver, i reglen sort, rødt og gult. Mønstrene blev påført med træstempler. Almindeligvis brugtes bastskørter. (Vi laver dem af siv og græs). Som smykker anvender man stadig hals- og pandebånd af konkylier og muslingeskaller, og hajtænder, trukket på snore af flettede menneskehår. Til fest pynter alle sig med blomsterkranse. Benpyrdelser, besat med hundetænder, bindes under knæene og virker under dansen som kastagnetter. —

BADBYGNING

Kanoer, dels af udhulede træstammer, men også bygget af planter. Da de er så smalle, kan de ikke tåle søgang, derfor forsynes de med udliggerbjælke. Man kendte trekantet sejl af flettet eller vævet bastmåtte.

GAMLE ELG

Instruktion om bord på det engelske søspejderskib, Discovery, der i sin tid af Robert Scott anvendtes til hans berømte Sydpols ekspedition. Det ligger nu på Thomsen i London

Kender du stjernebillederne? iv

Af Mogens Jensen

HUNDEDAGENE OG TEMPLET

Orion med de klare stjerner Betelgeuze og Rigel huskes fra sidst. Vi husker de tre stjerner, der dannede bæltet og tænker os en linie lagt gennem dette bælte og forlænges skråt nedefter. Vi kommer da meget snart til en stærkt lysende stjerne Sirius, som er den nordlige himmels klareste stjerne.

Sirius er en del af stjernebilledet Store hund. Sirius kaldes derfor også **Hundestjernen** og har som sådan givet navn til noget, som de færreste ved, hvor det har sin oprindelse fra, nemlig **Hundredagene**. Forskellig overtro vedrørende godt vejr og dårligt vejr er knyttet til Hundedagene, og navnlig det sidste, vel væsentligt på grund af den lydlige forbindelse med ordet hundevøj, har vundet indpas, og så

har det i virkeligheden intet direkte med vejret at gøre.

Når Sirius (Hundestjernen) står op om morgenen, begynder Hundedagene. Dette sker den 23. juli. At det så sædvanligvis falder sammen med den varmeste årstid er en sag for sig, men fastlæggelsen er rent astronomisk. Helt tilbage til oldtiden, til de gamle ægyptere har det spillet en rolle. De havde ingen kalender i vor forstand, men når Sirius viste sig om morgenen, lige før solen stod op, vidste man, at tiden var nær, hvor Nilen ville gå over sine bredder. Templet var ligefrem bygget sådan, at når Sirius stod på det rigtige sted, faldt dens lys langs med en lang tempelgang og ramte alterets ædelstene. Præsterne sad hver morgen og vogtede på dette øjeblik, og når det indtraf,

gjaldede basunerne landet over og varslende oversvømmelsernes komme.

Noget over Sirius, til venstre for Orions skulder, ses den **Lille Hund** med Procyon som klareste stjerne. Denne stjerne, som sammenlignet med så mange andre, er ret lysstærk, lægger man sjældent ret meget mærke til, fordi Sirius helt overstråler den.

TYREN

Til højre for Orion og noget højere på himlen står stjernebilledet **Tyren**, hvis astronomiske navn er Hyaderne. Den lettest kendelige stjerne er Aldebaran, eller Tyrens røde øje, som er en klar stjerne, der lyser med udpræget rødlig glans.

På ryggen af Tyren ses **Plyaderne**, eller **Syvstjernerne**, som de også kaldes. Dette navn er egentlig ejendommeligt, for mennesker med et normalt syn kan ikke se mere end 6 stjerner. Har man et skarpt syn og er i stand til at se mere end 6, kan man se 8; men det er måske netop for ikke at fornærme nogen, at den så er kommet til at hedde Syvstjernen. Ser man i kikkert derop, vil man se flere hundrede stjerner. Syvstjernen er en af de såkaldte åbne stjernebøge.

(forståes næste side)

SANG og MUSIK

Den melodi, vi denne gang bringer, har vi lånt fra FDF's March og Lejrangs 1951. Den er bearbejdet fra svensk ved Holger Buchhave. Musikken af H. Sylwaner. Det er en frisk og iøjefaldende vandringsang, som du vil få megen glæde af at kunne. Hvis du ikke selv kan klippe på klaver, allier dig da med en af dine patruljekammerater eller en anden god ven. Lad ham klippe,

og du vil hurtigt lære melodien. Teksten gengives på sangbladet, hvor du desuden finder en dansk oversættelse af Jamboreesangen 1951. Den er oversat af TF Ejlf Larsen, 2. Hobro trop. Flere troppe og patruljer samler allerede Magasinets sangblade, enten i et lille hefte på størrelse med sangbogen eller i selve sangbogen på de ark, hvor der ingen tekst er. Bedst er det at samle dem eller hæfte dem ved hjælp af en smal klæbestrimmel.

Klip til blads kanten

SPEJDERNES MAGASIN, SANGBLAD 3

JEG KAN ET LILLE EVENTYR

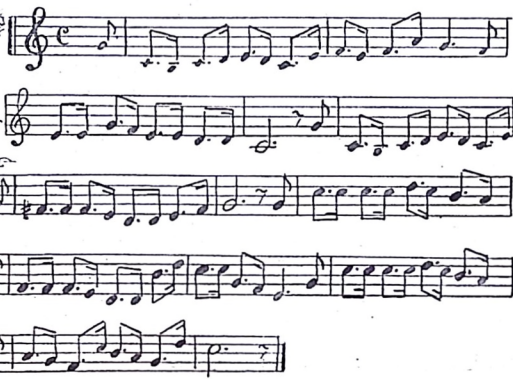
NODER I SM 1952 NR. 4

Mel.: H. Sylwaner.

Jeg kan et lille eventyr, som I skal høre det lyder kort og godt: Der var engang en rask og lystig ungsvend, som drog på vandringsfærd, og hele vejen tralled' han og sang. Til alle dem, han mødte, sa han: Her er no'et for jer! jeg går og spreder solskin, hvor der ingen solskin er; alverden smiler til os, mens vi går vor glade gang med posen fuld af solskin og af sang.

Og mange sluttet' op, og der var munthered og fest, hvor de gik frem i følge og i flok, for selv om det var regn og slud og sne og hagl og blæst, så var der altid sang og solskin nok. Det lød i kor fra tusind stemmer: Her er no'et for jer! Vi går og spreder solskin, hvor der ingen solskin er; alverden smiler til os, mens vi går vor glade gang med posen fuld af solskin og af sang!

Og hermed slutter eventyret om den glade svend, men hvis I eller synes godt om ham, så kan vi ta' hans motto frem og synge det igen og prøve på at følge hans program, fortælle alle dem, vi møder: Her er no'et for jer! vi går og spreder solskin, hvor der ingen solskin er; alverden smiler til os, mens vi går vor glade gang med posen fuld af solskin og af sang. (fra svensk ved Holger Buchhave). March og Lejrangs 1951.

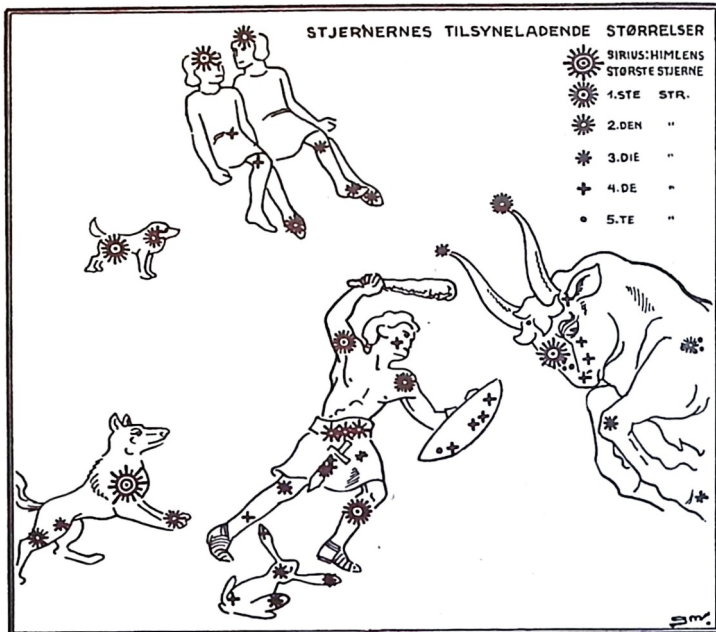

Kender du stjernebillederne (fortsat)

Som det tidligere er blevet fortalt, skal der en god portion fantasi til for at forstå navnene på stjernebillederne. Som et lille eksempel på denne fantasi ser I her nogle af de stjernebilleder, der lige er blevet omtalt med de pågældende figurer indtegnet. I ser Orion med den store og den lille hund som ledsagere kæmper mod den frembrusende tyr, hvis røde øje ondt tager mål af ham. Syvstjernen ses over Tyrens venstre forben. Næst sidder Haren (som vi ikke har nævnt, da den yderst sjældent kan ses) som en interesseret tilskuer til kampen og højere oppe på himlen sidder Tvillingerne i behørig afstand fra kampen og ser til. — Dette er kun en måde at opfatte det på. Andre steder — i gamle bøger og lignende — kan I måske se helt andre opfattelser; men det er jo også sådan, at når fantasien får frit slag, bliver resultaterne ofte forskellige.

SOLEN OG ÅRSTIDERNE

Hver årstid har sine karakteristiske stjernebilleder, f. eks. er Orion typisk for vinteren. At det er forskellige stjernebilleder, man ser på forskellige tider af året, til trods for, at de — i hvert fald tilsyneladende — sidder fast og ubevægelige i forhold til hinanden og kun deltager i den fælles daglige omdrejning, skyldes at solen bevæger sig mod øst mellem stjernerne, een

gang rundt i løbet af et år. Derved vil den hver dag komme til at stå i nærheden af nogle nye stjerner, og så længe den følges med dem, kan man selvfølgelig ikke se dem; idet de da kun er oppe om dagen og derfor overstråles af solens glans. Har man en kalender (f. ex. Universitetets Skrive- og Rejsekalender) kan man for hver dag i året regne ud, hvor solen står i forhold til den inddelte Æquatorcirkel på stjernekortet, og deraf regne ud, hvilke stjernebilleder, der er mulighed for at se om aftenen, nemlig dem der står lige modsat. Står f. ex. solen omkring 16 på Æquator, vil stjernebillederne omkring 4, altså Tyren, Kudsken og andre komme på himlen om aftenen.

EN REJSE

GENNEM HIMMELRUMMET

Dermed er vor lille stjernebilledorientering forbi. Dem, den har vakt interesse hos, kan selv arbejde videre, f. ex. finde planeterne ved hjælp af ovennævnte kalender, men også ved læsningen af det væld af bøger, der både på forståelig og spændende måde fortæller om verdensrummets opbygning og dets løste og uløste gåder. Vi vil slutte her med at tænke os, at vi farer ud i rummet med ufattelig hastighed, lad os f. ex. bruge lysets

hastighed 300000 km/sek. — Vi må være forberedt på at bruge lang tid. — Vi bevæger os mellem masser af stjerner. Vi er i mælkevejen. I løbet af en halv snes tusind år (ja, vi farer stadig af sted med samme fart) bliver der færre stjerner og efterhånden ser vi, at mælkevejen blot er et stort skiveformet system af stjerner, hvor et eller andet sted inden i, vores gamle jord nu hænger ensom tilbage. Vi ser os omkring og opdager mange andre stjernesystemer af lignende slags som Mælkevejen. Hov, der er en vi mindes at have set før. Ja, minsandten, det er den tågeklat, som fandtes ved stjernebilledet Andromeda. Her ser vi, at den i virkeligheden indeholder millioner af stjerner og slet ikke er tåget. Vi fortsætter; men efter at vi har rejst 2 milliarder år — stadig med samme fart — og hele tiden ser nye ting, nye stjernesystemer, giver vi fortabt. Yderligere har vi bemærket, at disse store stjerne-tåger selv bevæger sig. De fjerner sig alle fra hinanden med voldsomme hastigheder, tusindvis af kilometre i sekundet. Vi giver fortabt, lader os falde ned på jorden igen med bevidstheden om, at selv om vi er kloge og belæste, er der alligevel ting her i tilværelse og rum, vi ikke fatter.

Mogens Jensen.

JAMBOREESANGEN 1951

DANSK OVERSÆTTELSE

NODER I SM 1951 NR. 8

Spejder, hør den friske melodi.
Østlig kalder rig til verdens-jamboree.
Om end uvejr raser rundt omkring,
vær ved mod og glæde dig i vor ring.
Hør sange gjalder
udover hvert et land på jord,
der lyder glade spejderkor:
Til jamboree!
og lejren kalder
med venskabsglæde — rig og stor,
vi følger alle, spejderbror,
The chief, B.P.

NYT FRA DEN VIDE SPEJDERVERDEN

En ældre norsk herre

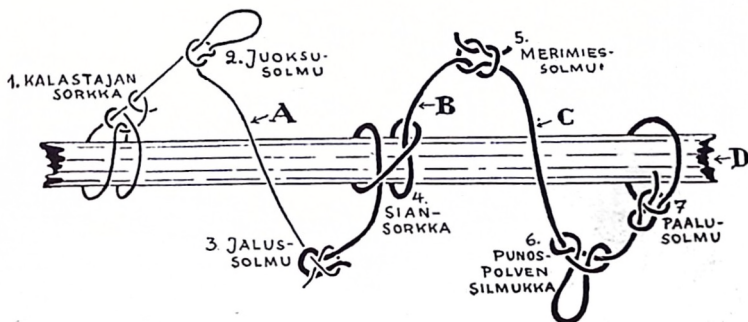
der har været på besøg i Danmark, roser en københavnsk spejder, der var på ferie pågård. Spejderen hjalp nordmanden med at bære hans kuffert og hjalp med at søge efter et værelse. Da dette ikke lykkedes, fik spejderen arrangeret, at han kunne overnatte på gården. Godt!

Syv knobs konkurrence.

Alle Finlands patruljer deltog på Baden-Powells fødselsdag i en landsomfattende knobskonkurrence. Det gjaldt om, hvilken patrulje, der hurtigst kunne binde de på tegningens viste 7 knob på den anviste måde. Hver spejder skulle binde alle knob, hvorefter man tog gennemsnitstiden. Desuden var der en del andre regler, så bedømmelsen kunne blive ensartet. Der anvendtes to forskellige rebtykkelser, nemlig mindst 5 og mindst 10 mm i diameter. Den anvendte rundstok skulle være 2 m lang og ca. 8 cm i diameter. Rebene A og B skulle hver være 2 m lange, C ialt 5 m. Som du kan se i den lille spejderbog, drejer det sig om følgende knob:

1. Sømmandsknob (med et halvstik) (Baghåndsknob)
2. Simpelt løbeknob
3. Flagknob
4. Dobbelt halvstik
5. Råbåndsknob
6. Selestik
7. Pælestik.

Måske du skulle prøve i din patrulje og se, hvem der er den hurtigste og bedste til knob. Resultaterne fra Finland forelæ ikke ved redaktionens slutning.

En gave til Londons spejdere

Borgerne i Mafeking forærede efter undersættningen af byen i 1900 Baden-Powell et sølvskrin som tak for hans fremragende ledelse af byen under belejringen. Skrinet indeholder en adresse fra byens borgere. På låget er der en kanon og på skrinets sider billeder fra Mafeking. Lady Baden-Powell vil nu overrække skrinet til Londons spejdere. Baden-Powell er som bekendt født i London.

Det græske spejderblad

havde forleden en artikel om H. C. Andersen. Du kan kende billedet og læse i hvert fald »Andersen«.

Indaba

er et zuluord, der betyder »møde for samtale«. Det har givet navn til en international spejderførerlejr, der finder sted på Gilwell Park fra den 15. til 24. juli. Intil nu er der tilmeldt spejderførere fra Aden, Burma, Fijigerne, Indien, Israel, Jamaica, Holland, New Zealand, Nigeria, Philippinerne, Sierra Leone, Salomonøerne, Sydafrika, Syd Rhodesia og Sverrig. Også fra Danmark vil flere deltage.

En sejlede patrulje

er startet på et Kristianssand-skib (Norge). Den består af en spejder fra Narvik, en fra Kristianssand, en fra Oslo og en fra Bergen. Ombord holdes patruljemøder, hvis tiden tillader det. Når man er i havn holdes ofte patruljemøder passende steder i land.

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΟΥ ΑΝΔΡΕΣΣΕΝ
ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

λες σελίδες αφιερώνει για την 'Ελ-
 λάδα. Γράφει :

[illegible]

Sveriges Scoutförbund

fylder i år 40 år og fejrer jubilæet med en storstilet indsamling til Sveriges døde børn. Indsamlingen er allerede passeret 10.000 kr. Hver ulv, spejder og rover skaffer et mindste beløb ved eget arbejde, nogle patruljer har oprettet centraler, hvor man kan henvende sig for at få spejdere til babysittere, snekastere, bybude eller hvad man nu ønsker. Andre troppe arrangerer basarer og sender overskuddet til indsamlingen. Enkelte spejdere har etableret sig som dragere på jernbanestationer, hvor der ikke findes dragere, og andre spejdere hugger pindebrænde i skovene og sælger det som optøndingsbrænde.

TRYKFEJL:

I artiklen om stjernebillederne i marts, er der et par trykfejl, idet der i 2 tilfælde i stedet for Perseus, skal stå Pegasus, hvilket den skarp-sindige læser sikkert har bemærket.

På DYBHAVSEKSPEDITION

jorden rundt med „Galathea” af Torben Wolff.

12. REJSEBREV

Auckland i febr. 1952.

Sidste gang skiltes vi på Campbell-øen langt nede mod syd, og besøget på den ø vil i hvert fald for os zoologer blive et af ekspeditionens absolutte højdepunkter.

Campbell Island ligger 600 km syd for Ny Zeeland og er kun på størrelse med Samsø. Ikke desto mindre er den kendt af alverdens naturvidenskabsmænd p. gr. a. det rige dyreliv af sæler og søfugle, der findes på den. Det er en gammel vulkankegle, der har været stærkt udsat for nedbrydning siden sin dannelse, så kysten er fyldt med fjorde og bugter.

Hvorfor vi gik til Campbell.

Der var tre hovedårsager til, at Galathea gik helt ned til denne afsides ø. For det første skulle vi — som senere i Milford Sound — tage bundhenterprøver og dermed videreføre det arbejde, der i mange år er udført fra dansk side især i hjemlige farvande og under Island og Grønland. Derved skabes der bl. a. mulighed for en sammenligning mellem bunddyrenes karakter og fordeling på den nordlige og den sydlige halvkugle. — Arbejdet blev udført i Perceverance Harbour, den lange fjord, der skærer sig ind fra østkysten. Vi fik taget talrige prøver ud gennem fjorden, på dybder fra 30 til 110 m og fandt et rigt dyreliv med et tydeligt «nordisk» præg.

For det andet var det her som på andre afsides liggende oceanøer vor hensigt at un-

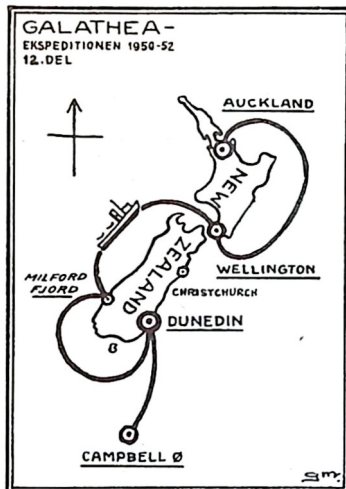
EFTERTRYK — OGSA I UDDRAG — FORBUDT

dersøge den mikroskopiske landfauna. I dyregeografisk henseende er den særligt interessant derved, at den muligvis har været en del af en landbro, der for millioner af år siden forbandt det antarktiske fastland med kontinenterne og de større øer på den sydlige halvkugle. Studiet af disse ganske små landdyr vil sikkert bidrage sit til, at hele dette problem løses helt eller delvis.

Endelig for det tredje havde vi gennem direktøren for Wellingtonmuseet, dr. Falla, der selv deltog som gæst i ekspeditionen under besøget på Campbell, fået tilladelse til at nedlægge et par søelefanter og sølver til en stor biologisk gruppe i det nye zoologiske museum i København — i stil med museets løvgruppe, den østafrikanske savannegruppe o.s.v.

Søelefanter

hører til sælerne og har fået sit navn, fordi snudepartiet på de gamle hanner kan pustes op og fyldes med luft, når dyret bliver ophidset. Derved dannes en rynket, snabelignende udvækst, der hænger helt ned over det opspilede gab. Da det vældige dyr samtidig udstøder nogle overordentligt kraftige og i vore øren uskønne lyde, kan de virke ganske frygtindgydende. Imidlertid er søelefanter i endnu ringere grad end vore hjemlige sæler i stand til at bevæge sig på land, så man kan uden risiko gå næsten helt hen til dem. For øjeblikket, hvor en del af dem er i fældning, ligger de i vandfyldte, trugformede huller, ofte i klynger

og sover det meste af tiden bort. Da minder de egentlig mest om gigantiske flue-maddikker. Men se dem ude i vandet, i deres rette element. Så forstår man, at de er i stand til at fange de hurtige blæksprutter, der udgør deres væsentligste føde.

Som det vil indses af det ovenstående, var det ingen større kunst at nedlægge disse værgeløse dyr. Vanskeligheden bestod i at få dem flået på bedst mulig måde og få skelettet renset så nogenlunde, så det i ned-saltet tilstand kunne hjemføres til Zoologisk museum. Under ledelse af vor udmærkede slagter ombord klarede flæsehølden af værnepligtige imidlertid denne vanskelige opgave til fuldkommenhed.

Efterhånden blev de så drevne, at det lykkedes at få flået to smukke hanner, en hun og en unge, lagt skindene i dybfryserummet og få skeletterne nedsaltet i en mægtig tønde, medbragt til dette formål. Derudover fik vi under vældig kraftudfoldelse bugseret en stor unge på over 2 m længde ned i dybfryserummet; når den efter vor hjemkomst er blevet tøet op igen, vil dens anatomi kunne studeres fra a til z. Endelig gav dr. Falla tilladelse til at tage endnu en unge sprællevende ombord. Sir Anton, som han er blevet døbt, er allerede blevet dus med hele skibet, og vi håber inderligt, at han vil kunne overstå hjemrejsens besværligheder. Også en ung sølve fik flæsehølden tid til at tage sig af, hvorimod vi desværre ikke fik en af de flotte gamle hanner med en stor ladden manke og sår fra talrige forbitrede kam-

Den søfårvede albatros på reden

pe med andre hanner, i hovedet og over det meste af kroppen.

Ved hjælp af vor wire-recorder lykkedes det for første gang at optage søelefantbrøl på stålband til overspilning på gram-mofonplade; det lyder nu ikke særlig melodisk.

Søfuglene

Som nævnt er det foruden søelefanterne det rige søfugleliv, der har gjort Campbell berømt. Først skal nævnes albatrosserne, de sydlige haves kongefugle, hvortil så megen spændingsovertro knytter sig. Vel kan kondoren med sit vingefang på over 4 m gøre dem rangen stridig som den største flyvende fugl, men albatrossens flyvekunst er uovertruffen. En overlegen og majestætisk sejler over hundredvis af meter, op og ned over Sydhavets evige rullende døgnning — og nu og da et par bløde slag med de lange, elegante vinger, så der opnås fremdrift til en fornyet, minutlang glideflugt.

At se disse fugle på ynglepladsen er en af mine hidtil største oplevelser som zoolog. Alle fem albatrossarter ruger på Campbell: kongealbatrossen, den sodfarvede og den sortryggede albatros i store mængder, den gråhovedede og den vandrende albatros kun i ringe antal.

Pingvinerne. Ja! Deres oprejste stilling, de udtrykfulde håndbevægelser, mod lufte, der det årvåge blik og deres evindelige uro og stridbarhed gør dem til vidunderlige små karikaturer af mennesker — nærmere betegnet af en forsamling af temperamentsfulde herrer i kjole og hvidt! Den art, hvis koloni findes neden for albatrossernes rugetepper, kaldes »rock-hoppers«, klippepringere. Det var alle penge-ne værd at se dem med samlede ben og frægtende luffer hoppe fra sten til sten. Af og til, når de havde rigtigt travlt, fik de overbalance og stod på hovedet ned fra en sten, men meget hurtigt genvandt de fodfæstet og deres værdighed.

Denne art har gennem øjet en gul stribe, der bagud forlænger sig i en sjov dusk af brandgule fjer. Vi så også den større, gulhovedede pingvin og en tredje art med store, kolde, gule øjne, der har givet den navnet den gulbandede pingvin.

En meget almindelig fugl er den store revmåge eller kjoven, der som sin nordiske slægtninge er en fræk røver, der forfølger andre søfugle og tvinger dem til at gylpe de fisk op, som de har slugt — for så selv at snappe dem. Sammen med roter, der ulykkeligtvis er blevet indslæbt til den med skibe er denne fugl den værste

trusel mod albatrossernes æg; hvis den kan se sit snit til det, hugger den i et ubevogtet øjeblik hul på ægget og æder dets indhold. Kommer man dens egen rede for nær, vil den foretage den ene styrtkynning efter den anden mod ens hoved, og da kan man meget vel risikere at måtte forlade valgpladsen med et blødende sår i hovedbunden.

Nordpå mod varmere egne —

Tilbageturen fra Campbell blev lige så stormfuld som sejladens derned, men hvordan vente andet nede på de breddegrader? Højdepunktet i dramatik nåedes, da et af koderne på mandskabets opholdsbanjer, tæt nede ved vandlinjen, blev slået ind af en forkeret sp. Hver gang, der kom en bølge, fossed vandet ind, men en solid jernplade, der oppefra blev hejst ned foran koderne uden på Skibssiden, og skruet godt fast, klarede situationen, indtil vi kom i havn.

Havnen var Dunedin (med tryk på e), der lå smukt for enden af en lang fjord, omgivet af grønne, delvis skovklædte bakker, så vi følte os helt hjemme. Byen har knapt 100.000 indbyggere og et stort universitet. Den blev grundlagt af skotske emigranter i midten af forrige århundrede og har i høj grad bibeholdt sit skotske særpræg. Vi blev som altid gæstfrit modtaget og foretog en interessant tur ind i landet til en flod, over hvilken der er bygget en af de største vandkraftstationer i Ny Zealand. Undervejs kom vi igennem et landskab af bakkede græsstepper med

Som gigantiske fluemaddiker

tusinder og atter tusinder af får, der stadig er landets vigtigste husdyr.

En anden tur førte os til den marinebiologiske station, der ligger midtvejs inde i fjorden. Her stiftede vi bekendtskab med en masse interessante nyzealandske havdyr, der holdtes i akvarier. Bedst husker jeg en vældig, lumsk udseende, ottearmet blæksprutte, der skiftede farve i et væk, og nogle prægtige, ca. 30 cm lange spæste, fisk, der er beslægtet med vore hjemlige tangsnarrier; de har et hestelignende hoved og »ridere« gennem vandet på den sjoveste måde.

Galathea til dato rigeste gangster på større dybder —

Vi opholdt os kun få dage i Dunedin (stadig med tryk på e), fordi vi alle var irige efter at komme ud i den dybe Tasmanhav, havet mellem Ny Zealand og Australien, hvor vi umiddelbart vest for Syd-

Her kan du tydeligt se snablen

øen ville kunne finde dybder på over 4000 m. Og det skal siges straks, at de næste 14 dage blev et af ekspeditionens højdepunkter m. h. t. antallet af arter og individer af bunddyr fra større dybder.

Vi foretog to træk på omkring 4500 m med den såkaldte slædetrawl, der kun er 3 m bred, men som er robust nok til så at sige at kunne »skumme« det allergrøveste lag af bunden af og sige det under trawlingen, således at vi fik alle de små dyr med også. Hvad vi fangede med dette redskab, var så lovende, at vi ikke tøvede med at sætte den store skovtrawl ud, som har en åbning på ca. 30 m og kan fange både store og forholdsvis hurtige dyr som større fisk og blæksprutter.

Resultatet var strålende. I disse tre træk fik i alt omkring 80 forskellige art bunddyr, heraf de 25 alene forskellige fiskerarter. Dette vidner om en meget rig bundfauna, når man tager den store dybde på 4½ km i betragtning. Mest løjnefaldende var tre, over 1 m lange, blegte lyserøde dybhavsfisk, de største, der nogensinde er hentet op fra dybhavet, og blot for at vise jer, hvor mange af hver slags vi fangede, kan jeg fortælle, at vi ialt fik 125 eksemplarer af et mærkeligt gråviolet krebsdyr med lange strittende pigge, et dyr, som efter al sandsynlighed — ligesom mange af de andre — er hidtil ukendt og ikke beskrevet. Alle de dyr, vi fangede, var i fortrinlig stand, fordi vi fik flere hundrede kg af det fine bundslam op i nettet, og dette slam havde beskyttet dyrene mod at lide overlast.

Vi foretog endnu et trawltræk, denne gang på 3900 m, og det kom til at foregå under ret dramatiske omstændigheder. — Selv om vejrapporten lovede middelstærk, sydvestlig vind, løb vi risikoen og satte den store skovtrawl. Mens 7500 m wire, der er nødvendige for at trawle på den dybde, blev spolet ud over agterenden af skibet, blæste det op til en stiv kuling af sydvest.

(fortsættes i næste nummer)

En sørmormet sølvehan

Lav en woodcraft dagbog

I har sikkert også lagt mærke til det. Der er rigtig kommet liv omkring os. Fuglene kvadder fra morgen til aften. Kan vi tro, at det er foråret, der er kommet tidligt i år? Lad os håbe det.

Der er flere af jer, der har taget 1. stjernen, og I er begyndt at arbejde med duelighedstegnene. Flere har bestemt sig for samlermærket og botaniker, og derfor synes jeg, at det er en god ide til disse mærker, at gå i gang med at lave en fin woodcraft-dagbog. Det er netop nu på denne tid, at I skal be-

gynde, for blomsterne er begyndt at myldre op af jorden i haver, og i mark og skov og på grøfttekanten. I haverne ser vi vintergækker, krokus, erantis, og i skov og mark ser vi snart hvide, gule og blå anemoner, violer, rød tvetand, vorterød og kodriver, jo når vi bruger øjnene godt, er der mange flere. — Hvis vinteren ikke prøver at indfange os, får vi sikkert det hele at se i april, og derefter må vi være på vagt. I kan da være sikre på, at I inden sommeren, vil have en fin samling. I kan høre nærmere om, hvordan I skal gøre på møderne.

Der bliver også lejlighed til at lære fuglene nærmere at kende. Her i foråret kommer en masse trækfugle tilbage til landet. Vi må lære dem nærmere at kende og derfor tager vi på et af de første møder fugletavler frem og studerer dem lidt, og så kan vi bagefter gå på jagt efter dem ude i naturen.

5. Århus.

REGNSKABETS TIME

Klokken 16 ringede det noget beklemmt på lærer Aagaards dør. Læreren, der ventede besøg af de 3 gutter, lukkede dem ind i sit hyggelige studerekammer, der var forsynet med tungt belagte reoler fra gulv til loft og mange udstoppede fugle. På hans skrivebord stod en ulvestatuette. Rød og flov satte ligaaen sig i Aagaards magelige sofa.

Da alt var fortalt, blev der atter tavst i stuen; i drengenes hjerner kredsede tanker om bortvisning fra skolen, ballade i hjemmene o.s.v., men pludselig lo Aagaard og erklærede, at egentlig burde han jo takke ligaen, fordi den saa smukt havde forsøgt at skåne hans cykel, men han indskærpede samtidig drengene, at de en anden gang skulle tænke før de handlede, og at de ivotrigt ikke direkte skulle handle som politi, men hellere burde have varskoet politiet, før de lagde hånd på den formodede tyv. Som drengene nu sad i sofaen og blev helt rolige oven på sindsbevægelserne, bankede det på døren, og ind kom Aagaards husholderske med en stor bakke med sodavand og frugt. Aagaard, der havde været spejder fra ganske lille dreng, tog nu fotografier frem og viste ligaen, hvordan han som dreng og ung mand havde tilbragt sine fritimer.

NYE EVENTYR

Da ligaen forlod lærer Aagaard, var han blevet æresmedlem af ligaen, og drengene havde lånt en mærkelig bog af Aagaard, der hed »ulvebogen«. På vejen fra Aagaard passerede drengene en gammel forladt fabrikk, hvor de ofte havde le-

Tre raske ulveunger fra Mexiko

Alle tolv

Høj, BF Arne Robbert,
Gjøgernes flok
BF Allan Rødshagen,
Pionerne, 1. flok

get »skjul«. I godt humør, som ligaaen var efter det heldige besøg, gik man ad en mystisk vej ind i fabrikkens indre. I dag ville man til bunds i fabrikkens mysterier. I det skumle rum kom der aldrig et menneske; kun grævlinger, ugle og flagermus holdt til her. Ad en halvraadden stige klatrede drengene og hunden Kras ned i en slimet kælder; til al held havde Krølle en lommelygte på sig. Som de nu famlede rundt i kælderen, følte Krille pludselig at nogle sten i muren sad løse. Med albuen stemmede han imod, og så mange sten væltede ned, at en slags dør dannedes og en uendelig lang gang afsløredes. Det var sikkert en gammel tildækket afløbsrende for spildevand. Resolut fulgte ligaaen den lange gang; da de havde fulgt den i 5 minutter, blev den bred, og i muren skimtede man i lommelampeskæret en gammel jernbeslået dør, som stod åben. Drengene gik ind igennem døren og kom til et stort hvælvet underjordisk rum. I loftet hang en gammel petroleumslampe, som man hurtigt fik tændt. Da rummet nu lå nogenlunde oplyst, så ligaaen et mærkeligt syn, overalt stod der kasser og sække proppede til randen med sølvsager og andre værdisager.

I FORBRYDERHULEN

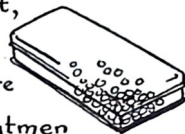
Det kan nok være, at Kalle, Krølle og Krille var forbavset, det var dem klart, at det måtte være en forbryderhule, de stod i, men nu gjaldt det om at komme ud, inden tyvene kom til deres koster. Da lyder der pludselig et brag, som drøner gennem de underjordiske gange. Ved lufttrykket blæste hængelampen ud; men hvad var sket? Drengene så rundt uden at opdage noget; man ville så gå ud

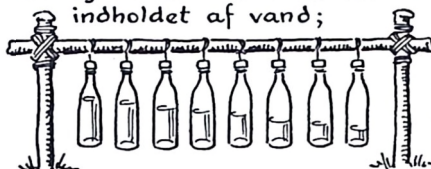
Hør ser du ---
en fransk ulveunge,
Jean Paul vistnok en Strawinsky
indtonere sit konervesdåse-
orkester.
-Hm! Det kan vi gøre ligeså godt!!

Hovedstemmerne
fremstilles af kamme
beklædt med tyndt
pergament,

Klokkespil laves af flasker;
tonhøjden kan varieres ved at ændre
indholdet af vand;

rhythmen
understreges af
en blikæske med
småsten.

Tromme skal der til; den
kræver mere arbejde, men
kan dog laves af blik
beklædt
med
skind,

Torden og
anden uhygge fremstilles
med en stor blikplade;

store blik-
dåser kan
blive gode

pauker. Stikker
hertil laver I af
papir og klude,

og bækkener er
grydelæg
Brug nu
ikke de
bedste I
har!

på gangen, men nu blev man pinligt klar over, hvad der var sket. Døren var simpelthen gået i og havde låset sig, således at ligaaen sad i en fælde. Situationen var forfærdelig, som den gik op for drengene; rummet var koldt og klamt, og af lys var der snart ikke mere, hverken i lommelampen eller hængelampen. Man hev og ruskede i

døren, men den var ikke til at røkke. Kras peb og hylede, men det var, fordi der lugtede af rotter.

Som drengene stod og var mest rådvilde gav en elektrisk klokke sig til at ringe og til drengenes forbavelse, opdagede de i en krog en hustelefon. Gode råd var dyre, skulle man gribe telefonen?

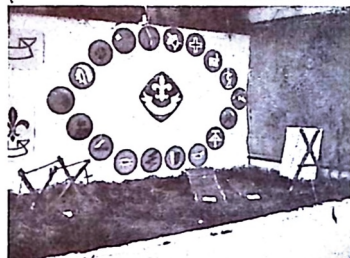
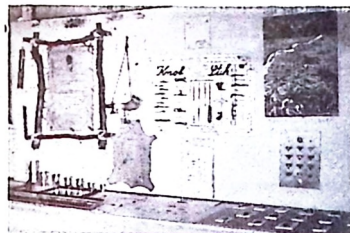
Peter Tini.

Jå udkig KORPSET RUNDT

Wasa-Wasa løb i Rold skov.

Ca. 100 spejdere fra Alborg deltog forleden i det berømte Wasa-Wasa løb, der fandt sted i Rold skov. Løbet var ca. 30 km langt og meget krævende, således skulle patruljerne lave bue og pile af materialer, de selv skulle finde, passere en 15 m lang tovvibro, koge æg, telegrafere med rigtig morsenøgle og signalere med røg. Det anstrengende løb vandtes af Ørnen fra Kong Hans trop i Alborg.

Soldaterpatruljer

begynder nu at dukke op i mange af landets garnisoner. I Padborg-lejren har man således allerede i længere tid holdt ugentlige sammenkomster og bl. a. set filmen fra Grenaa-lejren. Laksetroppen i Randers har igangsat et arbejde for soldaterne i Randers.

Tropsskasserens suk.

Kom hid o Spejder med kongens mønt, mere rettidig — tak — så var det skønt.

Hvis ej du fylder mit lille skrin, bli'r 9. Århus helt til grin.

En stor spejderudstilling

fandt i efteråret sted i Rudkøbing. Det blev en vældig publikumssucces og det halve Rudkøbing var henne at se udstillingen, hvor der også var tombola, salg af æbleskiver (3000 ialt). På billederne kan du se 3 af udstillingens stands.

Til sommer

planlægger Leotroppen en 15 dages stortur gennem Tyskland og Østrig.

1. Ørkild trop

i Svendborg sender Magasinet ovenstående foto fra deres nyindrettede lokale, hvor en patrulje holder møde. Det ser godt ud.

Korpskontoret meddeler:

På grund af tilskud fra tipsmidlerne, har det været korpsset muligt at nedsætte udsalgspriserne på korpssets bøger, blanketter, duelighedstegn og emblemer, der forhandles gennem depotet.

De nye priser trådte i kraft den 16. marts. Se priserne i vedlagte forårskatalog fra depotet.

Korpskontoret.

DUE DAVNE TIL TÆRES SIDEN

1. KL. SPEJDERE

1. Randers trop
Børge Mogensen
Ole Bach
1. Vejle trop
Steen Mouritzen
Jacob M. Knudsen
Henning Høj
1. Brande trop
PF Peter Nielsen
1. Nyboder trop
PA Peter Würtz
Hans Kofoed-Hansen

2. KL. RIDDERE

5. Odense trop - Set. Georgstrop
PF Martin Halbro
1. Vejle trop
Jacob M. Knudsen
1. Bølgild trop
Svend Ove Christensen

3. KL. VANDRINGER

- 60 km
Vedels Egne
PA Per Lind
Jørgen Mathiesen
Sv.-Erik Svenson

4. KL. VÆBBERE

1. Juelsminde trop
PF Karl Anton Henriksen
PF John Tiedeman
PA Bent Laursen
1. Randers trop
Torben Rasmussen
1. Vejle trop
Henning Høj
1. Aabenraa trop
PF Leif Petersen
2. Esbjerg trop
Jens Snitgaard Madsen
Einar Krag
Svend Reislund Poulsen
1. Ørkild trop
PF Uffe Damgaard
PF Niels Thøstrup
1. Nyboder trop
Søren Østien-Hansen
Hans Kofoed-Hansen

BLEV Din TROP NÆVNT DENNE GANG?

Træningen til landsskovmands-turneringen er i fuld gang mange steder. Skovmand Ole Fanger, 5. Århus sender os disse fotos fra en skovmandshike i snevejr.

Rylepatruljen

i Kongsvang har lavet deres egen patruljekærre.

UDENLANDSKE LEJRE I 1952

Schweiz.

Ved Kandersteg — den internationale spejderhytte — afholdes i år to kurser i bjergbestigning for spejdere over 16 år, førere og rovere. Kursus nr. 24 varer fra 13. til 23. juli 1952 og kursus nr. 25 fra 24. august til 3. september 1952. Pris for deltagelse 125 schw. frances.

Kære søde, rare, små, dejlige ørne!

I vil vel ikke være så venlige at bryde ud af den dorskheds- og sløvhedstilstand, som I for tiden ligger henslyt i!

(Patruljenyt fra en Ørnepatrulje.)

Norge.

Hvor bliver anmeldelserne af fra alle de troppe, der har norske frændetroppe til deltagelse i de norske spejders jubilaumslejr ved det historiske Stiklestad 31. juli til 6. august 1952? Også patruljer kan deltage, om I ikke kan få samlet hele troppen til deltagelse. Hvis der melder sig tilstrækkelig mange vil der også blive sendt et sammensat hold af sted. Lejraftgift 45 norske kroner pr. deltager.

Island.

Det islandske spejderkorps har indbudt en patruljefører til som korpsets gæst at deltage i en større lejr, som korpsset afholder hvert år på »Ulfjótuvatn«, ca. 75 km øst fra Reykjavik i tiden 25. juni til 25. august. Den danske patruljefører er indbudt til deltagelse i ca. 4 uger eller en måned eftersom det måtte passe med skibsløjlighed. Alt er gratis fra ankomst til afrejse fra Reykjavik. Kun personlig udrustning incl. sovepose er nødvendig. Anmodning om deltagelse bilagt stambogsblad bedes indsendt til korpskontoret, Fiolstræde 19, København K, gennem trop og division.

Sverige.

Fra Matteus Scoutkår i Stockholm har vi fået indbydelse til at deltage i en lejr som kåren afholder i Stockholms skärgård i tiden 21. juli til 31. juli 1952 — med eventuel indkvartering i Stockholm fra 1. til 4. august. Til lejren er også indbudt tyske og engelske afdelinger. En trop på indtil 20 spejdere og 3-4 førere kan deltage. Lejrkontingentet er 35 svenske kroner pr. deltager.

Søspejderlejren ved Göteborg.

Hvor er den patrulje, der sammen med en fører vil deltage i lejren i tiden 4. til 14. juli 1952? Lejraftgift 40 sv. kroner pr. deltager.

NB. Anmeldelser.

Allerede nu er det meget vanskelig at disponere over trafikmidler til deltagelse i de forskellige lejre — se også Spejdernes Magazin for marts 1952 — hvorfor det er absolut nødvendigt, at eventuelle anmodninger om deltagelse i den ene eller den anden af de annoncerede lejre er korpskontoret i hænde (via divisionerne) senest den 20. april 1952. Kay Lauritzen.

3. fortegnelse over tropsblade

Bøgebladet	6. Odense, Fruens
Fakkelen	Bøge trop og flok
Faklen	Kong Hans, Ålborg
Fuhmss	1. Hellig Anders,
Gnisten	Slagelse
	2. Ordrup
Hasselnødden	1. Kong Volmers
Hirdposten	trop, Vordingborg
Jollen	Aby-Hasle
Kasserollen	Ulf Jarls trop og
Nybro-Posten	flok
Pagoden	Kastrup Søspejder-
	trop
Raskagenia	1. Høng
Reveillen	Nybro trop og flok
	1. Dueholm trop og
	flok
Spejderen	1. Skagen
Signalet	Thøger Larsens trop
Stafetten	og flok, Lemvig
Stifinder	1. Grøndalsvænge
Totempælen	3. By trop
Uhlrik	Ålborg, Ålborg
Totem	1. Rudkøbing
Vibepatruljen	1. Ordrup
	2. Thisted
	1. Hadsten
	Viborne, Sct. Olav
	trop, Fjerritslev
	2. Silkeborg

HERMED 117 BLADE

Vi vil også gerne se dit tropsblad!

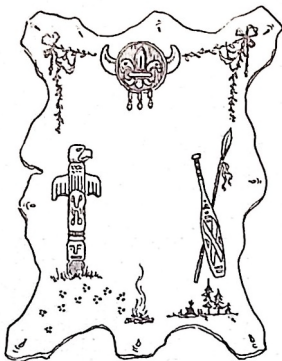
Kr. 0,75

Fås i depoterne

Kr. 1,00

Fås i depoterne

KONFIRMATION

Når patruljen gratulerer sker det på spejdervis:

Spejderteletter { „Sct. Georg“ 0.50
„Hornblæser“ 1.00

Autografskind med forskellige motiver 2.25 3.50
eller med de morsomme

Totem-stafetter med indlagt telegram . . . 5.85

Sangskjulere

Totempæle, træ, rummer ca. 25 sange 9.85

Efter festen en morsom og holdbar dekoration til dit værelse.

GAVEIDEER

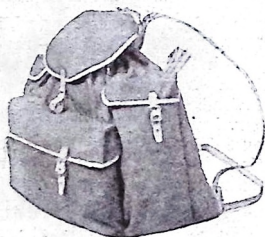
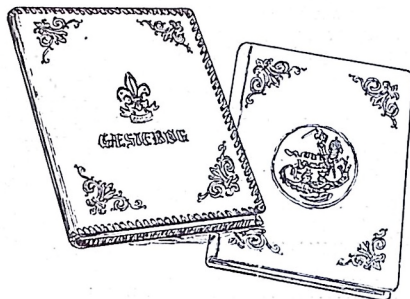
Lædervarer med spejderpræg:

Brevmappe 19.85

Dag- eller Gæstebog 24.50

Tegnebog 13.50

Bøger: Kiplings romaner, bogen om B. P., rejseskildringer af Aage Krarup Nielsen, „På Ridderfærd“ og mange andre.

RYGSÆKKE

Lejtrygsæk 28.50

Spejder-meis 47.00 52.00

Jamboree-meis 44.50 52.00

Norske modeller i stort udvalg — se kataloget!

SE I KATALOGET DE NYE PRISER PÅ KORPSETS BØGER OG MÆRKER

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin
Redaktør: Erik Jessen,
»Troldhøj«, Åbenrå.

Spejdersport
Redaktør: Adjunkt Svend Ranvig,
Søgade 3, Sorø.

Nørre Farimagsgade 39
København K., tlf. PALÆ 4526
Eksp. kl. 9—17½, fredag 9—19, lørdag 9—14
Odense: Klostervej 19, telf. 12.418
Århus: Østergade 26, tlf. 13.613
Depotet er korpsets egen forretning og
giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor
Flolstræde 19, København K.,
Telefon PALÆ 5711. Kontortid kl.
8—16, lørdag kl. 8—12. Giro 2284

Begge blades ekspedition:
Korpskontoret.